

Milí bratři, milé sestry,

ve čtvrtek, na svátek Nanebevstoupení Páně, jsme si při kázání položili závažné otázky. Zopakujme si je: *Co všechno by se nestalo, kdyby Pán Ježíš po svém vzkříšení nevystoupil na nebesa? Co všechno bychom neměli, co všechno bychom nedostali, kdyby Kristus nevystoupil ke svému nebeskému Otci?*

Za prvé bychom museli uznat, že Pán Ježíš, pravý Bůh a pravý člověk v jedné osobě, se při své pozemské misi často mýlil, anebo dokonce záměrně lidem lhal. Vždyť on mnohokrát předpověděl své nanebevstoupení. Kdyby tedy neodešel na nebesa, jeho slova by zůstala prázdná. Nevyplnila by se.

Za druhé: Kdyby Pán Ježíš nevystoupil na nebesa, nikdy by Duch svatý nesestoupil na církev, nikdy by o nás Boží Duch nepečoval.

A za třetí: Kdyby Pán Ježíš nebyl vzat na nebesa, neměli bychom u Boha tak mocného Přímlovce, jakého v oslaveném Ježíši máme. Nikdo by se nyní za náš život nepřimlouval. To je tedy shrnutí předchozího kázání. Ale tím jsme s významem Ježíšova nanebevstoupení neskončili. Jsme teprve v polovině.

Tak tedy za čtvrté: Kdyby Pán Ježíš nevystoupil k Otci, neměli bychom připravená věčná místa v nebesích.

To jsme jasně slyšeli v prvním čtení, z úst našeho Pána: *Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. A cestu, kam jdu, znáte.*" (J 14:1-4)

Bratři a sestry, nebe – to je určité místo. Boží království – to je určitý prostor. Nevíme sice, kde je. Nevíme ani přesně, jak to tam funguje. Ale z Písma víme, že je to prostor, kde lze bydlet. Především tam sídlí Bůh sám. Ačkoli Bůh je všudypřítomný, nebesa jsou vlastním místem jeho přebývání. Hospodin říká: *Mým trůnem jsou nebesa a podnoží mých nohou země.* (Iz 66:1a)

Dále jsou nebesa místem pobytu Božích služebníků, andělů.

A z dnešního pohledu nebesa jsou především prostorem, kde nyní přebývá Ježíš Kristus ve své lidské přirozenosti, tedy ve vzkříšeném lidském těle a s lidskou duší. Tak to bylo dáno vidět Štěpánovi, prvnímu křesťanskému mučedníkovi. Když už ho Židé měli plné zuby a pro jeho slova jej k smrti nenáviděli... *On, plný Ducha svatého, pohleděl k nebi a užíval Boží slávu i Ježíše, jak stojí po pravici Boží, a řekl: "Hle, vidím nebesa otevřená a Syna člověka, stojícího po pravici Boží."* (Sk 7:55-56) Těmito slovy si podepsal svůj ortel.

A nebesa jsou také, od Kristova nanebevzetí, příbytkem duší zemřelých věrných. Tak to říká třeba Jan v knize Zjevení: *A když otevřel pečeť pátou, viděl jsem pod oltářem duše zmuřované pro slovo Boží a pro svědectví, kteréž vydávali.* (Zj 6:9 BKR) Tyto duše věrných křesťanů čekají v nebi na budoucí vzkříšení svého těla, aby jednou mohli v celosti přebývat ve věčné Boží blízkosti.

To Ježíš Kristus po svém nanebevzetí jim a také nám všem připravil v nebesích místa k přebývání. Uzpůsobil tam pro nás nebeské příbytky. On způsobil, že my se jednou v nebesích ubytujeme, a tam na věky budeme přebývat. A způsobil to právě tím, že v lidské přirozenosti vstoupil na nebesa.

Je tedy důležité, abychom věřili na jeho tělesné nanebevzetí. Kdyby totiž Ježíš nevystoupil na nebesa v lidském těle a s lidskou duší, ani naše duše a potom ani naše vzkříšené tělo by se tam nikdy nemohlo ubytovat. Kde je nyní Boží Syn v lidské přirozenosti, tam jednou budeme i my. Kdyby tam on nebyl, ani my bychom tam nikdy být nemohli.

Římstí katolíci věří, že Panna Marie - po svém zesnutí - byla vzata na nebesa s tělem i duší. Toto dogma bylo vyhlášeno v roce 1950 papežem Piem XII. A jaký je jeho smysl, jaký je význam tohoto dogmatu? Pana Maria, s tělem i duší vzatá na nebesa, je prý zaslíbením pro všechny věřící. Pokud totiž Pán Bůh vzal na nebesa Marii, pak totéž jednou učiní pro ostatní křesťany. Nevím, k čemu je toto dogma dobré (nehledě nyní na to, že samozřejmě není biblické). Vždyť člověka na nebesa vynesl Pán Ježíš. A to pro naši naději na věčný život v nebesích stačí! On vystoupil před Boha - s lidským tělem a s lidskou duší. A to je pro nás dostatečným zaslíbením, že se této milosti jednou dočkáme my sami.

A co z toho pro nás vlastně plyne? Především to, že se nemusíme bát umírat, bratři a sestry. Můžeme směle čelit vlastní smrti. A můžeme také směle čelit odchodu těch, kteří v životě Pánu Ježíši důvěřovali. Ne snad, že bychom nemohli mít ze smrti strach. To je přirozené.

Ne snad, že bychom nesměli plakat, když nás opustí někdo nám blízký. To je také přirozené. Ale v tom všem smíme prožívat duchovní radost z toho, že nám Kristus připravil v nebesích věčné příbytky. Pokud zde na zemi patříme Kristu, a pokud náš Spasitel je nyní v nebesích, pak tam s ním jednou budeme i my – až skončí naše pozemské putování.

O tom mluví i apoštol Pavel: *My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. On promění tělo naší poniženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všechno si podmanit.* (Fp 3:20-21) My máme občanství v nebesích. To je naše nová a jediná pravá identita. Ačkoli zatím zůstáváme zde na zemi, naše pravé občanství je v nebesích.

Proto také smíme žít s určitým nadhledem. Víme, že tento náš pozemský život je jen úvodní kapitolou příběhu bez konce, který bude pokračovat v nebesích, u Pána Ježíše, Božího Syna. To ale neznamená, že bychom snad pohrdali tímto životem. Z toho byli a jsou křesťané často podezříváni. Je tomu však přesně naopak! Právě díky tomu, že máme otevřený vstup do nebe, smíme žít zde na zemi plně, opravdově, skutečně. Nemusíme jen přežívat, anebo živořit. Smíme a máme žít naplno! Vždyť jen když věříme, že nám Kristus připravil věčné příbytky u svého Otce, smíme si dovolit zde na zemi žít jako Ježíš sám. Smíme například v pokoji žít i s těmi, kteří nás nemají rádi. Můžeme si dovolit ten luxus - druhým lidem odpouštět, pomáhat jim, stát při nich, modlit se za ně. Smíme žít nesobecky, se srdcem otevřeným pro naše bližní. Ale smíme také investovat svůj čas a své síly do vztahu s Bohem, do četby jeho slova, do modlitby.

Jinde nás apoštol Pavel k takovému životu přímo zavazuje: *Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem.* (Ko 3:1-2)

Za páté: Kdyby Pán Ježíš nevystoupil k Otcí, ani by se neusadil na pravici Boží a nevládl by celému světu, celému stvoření.

Pravice Boží – to je, bratři a sestry, obrazné vyjádření toho, že Kristus převzal vládu nad celým světem. O tom zpívá už David: *Výrok Hospodinův mému pánu: "Zasedni po mé pravici, já ti položím své nepřátele za podnoží k nohám."* (Ž 110:1) A Ježíš to říká sám: *Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.* (Mt 28:18). Vždyť nevíme, kde přesně Ježíš sedí. A pravici Boží samozřejmě nemyslíme ani nějakou skutečnou pravou ruku Pána Boha. Jen tím - spolu s křesťany od prvopočátku - vyznáváme, že Ježíš je svrchovaný vládce. Že Ježíš obdržel od Boha veškerou vládu. Že vládne celému světu: Od svého nanebevzetí - napořád.

A jak nejučinněji můžeme jeho vládu nad světem vyznávat? No především tak, že se my sami jeho vládě bezvýhradně podrobíme. Že my sami Krista budeme poslouchat na slovo. Že se svobodně rozhodneme poslouchat právě Ježíše víc, než kohokoli či cokoli jiného. Že budeme žít tak, jak si on přeje.

Bratři a sestry, my křesťané si často stýskáme, že svět kolem nás žije, jako by Boha nebylo. *Lidé kradou, lžou, podvádějí se, rozvádějí se, nenávidí se...* Ale jak jsme na tom my sami? Žijeme jinak, než ti, kteří bydlí kolem nás a v Ježíše Krista nevěří? Jsme skutečně tak odlišní od světa kolem nás? Někdo může namítnout, že to není ani úkol křesťanů. Že naším úkolem je pouze vírou přijmout milost Boží - a nic víc. Ale myslím si, že opak je pravdou. My smíme i musíme být odlišní! My musíme žít odlišně! Protože pokud nebudeme Krista poslouchat, nikdo nám neuvěří, že skutečně věříme v Krista-Krále. A nikdy nebude naše víra pro druhé lidi zajímavá, přitažlivá. Pokud budeme žít stejně jako oni, pak si oni klidně budou žít dál tak, jak doposud žili.

Bratři a sestry, Ježíš Kristus vládne proto, že je Boží Syn. Vláda nad celým stvořením mu tedy právem náleží. Ale on vládne světu také proto, že za tento celý svět položil svůj vlastní život. Tyto dvě věci jej kvalifikují pro to, aby navěky vládl celému stvoření. Tak to říká třeba List Židům: *On, odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty, nese všechno svým mocným slovem. Když dokonal očistění od hříchů, usedl po pravici Božího majestátu na výsostech* (Žd 1:3) Tak jsme to také slyšeli v našem dnešním čtení z listu Efezským: *Sílu svého mocného působení Bůh prokázal na Kristu: Vzkřísil ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích, vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vzývána, jak v tomto věku, tak i v budoucím. 'Všechno podrobil pod jeho nohy' a ustanovil jej svrchovanou hlavou církve...* (Ef 1:20n)

A my smíme žít s vírou, že posloucháme toho, koho sice ve světě málokdo vědomě poslouchá – nicméně jednou poslouchat bude. Ježíš Kristus je totiž jediný svrchovaný vládce. A když my jej posloucháme, posloucháme toho pravého.

Ale přece jen: Jak se máme vyrovnat s tím, že zatím jeho vládu ve světě nevidíme, nezakoušíme? Není to žádná hrůza, bratři a sestry. Opravdová hrůza však je, když jeho vládu nevidíme na sobě. A také: I když jeho vládu přímo nezakoušíme, to ještě neznamená, že ji Kristus nevykonává. To jen my nejsme často způsobilí, připravení a dostatečně otevření k tomu, abychom tuto jeho vládu viděli a vnímali. A především: Písmo nás ubezpečuje, že Kristova vláda bude viditelná, všem zjevná - ale až na samém konci časů, kdy Ježíš přijde soudit svět.

A proto za šesté: Kdyby Pán Ježíš nevystoupil k Otci, nikdy by ani nemohl z nebes sestoupit, aby soudil svět. Nemohli bychom s nadějí vyhlížet Kristův druhý příchod, který s definitivní platností ukončí vládu hříchu, smrti, Satana - a nastolí Boží království. A to přímo před očima všech lidí.

Apoštol Petr říká prvním pohanům, kteří přijali Krista: *A uložil nám, abychom kázali lidu a dosvědčovali, že je to on, koho Bůh ustanovil za soudce živých i mrtvých.* (Sk 10:42) A ti jeho zvěst brali vážně.

Na druhou stranu třeba apoštol Pavel říká pohanským učencům v Aténách: *Neboť (Bůh) ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit celý svět skrze muže, kterého k tomu určil. Všem lidem o tom poskytl důkaz, když jej vzkřísil z mrtvých.*" (Sk 17:31) A tito „páni učení“ jeho zvěst nepřijali.

Ale když někdo něčemu nevěří, to ještě neznamená, že to není pravda, že se to nikdy nestane. To přece dobře známe z běžného života: Dnes můžeme pokládat za čiré bláznovství něco, co se zítra stane skutečností. Na začátku roku 1989 také málokdo věřil tomu, že už na konci téhož roku padne tehdejší režim. A přesto nakonec padl.

Nám tedy Kristus uložil totéž, co svým prvním apoštolům: Věřit tomu! Věřit, že když Kristus odešel do nebes, jednou z nebes sestoupí, aby soudil tento svět. Máme tomu věřit. Máme to hlásat. To proto, aby lidé měli ještě možnost vyhnout se tomuto Božímu spravedlivému soudu. Proto říká Pavel Timoteovi: *Před Bohem a Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, tě zapřísahám pro jeho příchod a jeho království: Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování.* (2Tm 4:1-2)

Proč má Timoteus hlásat slovo Boží, ať přijde vhod či nevhod? No, protože neví, kolik času Pán Bůh tomuto světu ještě dal. Neví, kdy přesně přijde Kristus soudit tento svět. A proto i my musíme využívat tento nám svěřený čas k tomu, aby se co nejvíce lidí dobrovolně postavilo na stranu toho ukřižovaného Vítěze.

Ale hlásat Krista-Soudce můžeme také naším životním postojem, nejen slovy. Z listu Římanům slyšíme: *Nechtějte sami odplácet, milovaní, ale nechte místo pro Boží soud, neboť je psáno: 'Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán.'* Ale také: *'Jestliže má tvůj nepřítel hlad, nasyť ho, a má-li žízeň, dej mu pít; tím ho zahanbíš a přivedeš k lítosti.'* *Neděj se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem.* (Ř 12:19-21)

Neodplácet druhým lidem zlým za zlé... Naopak: Být dobrý k těm, kteří s námi zacházejí zle... Takto smíme žít jen díky víře v Kristův druhý příchod, kdy on sám bude odplácet, soudit a trestat. Ale učiní to jednou on sám - ve své neskonalé moudrosti. A ne my. Protože jednou bude Kristus sám spravedlivě soudit tento svět, já mohu s druhými lidmi jednat dobře. A to i s těmi, kteří mě nemají rádi a dávají to třeba i aktivně najevo.

Bratři a sestry, náš národ vzpomíná na partyzány, kteří za 2. světové války bojovali proti Němcům. A mnozí partyzáni udatně válčili s Němci především proto, že očekávali brzký příchod spojeneckých armád. Odtud čerpali svou sílu k boji. My sami jsme také partyzáni, milí bratři a milé sestry. Snažíme se všemi možnými způsoby vnášet evangelium do tohoto – Kristu nepřátelského – světa. A sílu k tomu čerpáme z naděje, že Kristus jednou přijde ve své slávě a bude soudit tento svět, že definitivně porazí své skutečné nepřátele a nastolí své království. Amen.

ROZPIS PŘÍŠTÍCH KÁZÁNÍ – BIBLICKÉ TEXTY A TÉMATA (dá-li Bůh):

Datum	Biblický text (základ kázání)	Název (téma)
24.5.	Skutky 2:1-13	Slavnost seslání Ducha svatého
31.5.	Marek 1:9-13	Ježíš, „hlas z nebe“ a „holubice“ (Trojiční neděle)
7.6.	Marek 1:14-20	Slyšet evangelium a následovat Krista